

Underbilag 3 til bilag 7

Fyens Stifts Bispeembede.

Odense, den 8. april 1950.

Som svar på kirkeministeriets skrivelse af 1. ds. (journ. nr. 4 y 1648) hvori man udbeder sig en udtalelse om det fra forskellig side fremsatte ønske om adgang for folkekirkens præster til fremtidig for eget vedkommende at kunne begære stiftsbåndsløsning tilstået, skal jeg udtale:

Kirkeministeriet har i skrivelse af 6. august 1948 svaret de 7 fynske præster, der ønskede at løse stiftsbånd, at det af kirkelige, juridiske og administrative grunde ikke kunne imødekomme denne anmodning.

Selvom man nu ved rigsdagens hjælp kunne skaffe det juridiske grundlag for præsters stiftsbåndsløsning, vil det dog stadig være urigtigt af kirkelige grunde, og det vil vise sig administrativt (praktisk) at være uigennemførligt, medmindre man ønsker folkekirkens opløsning.

Kirkeligt må menighed og præst følges ad. Menigheden, og det vil her sige sognemenigheden, er efter luthersk betragtning den egentlige faktor: præsten er een af menigheden, og han har af menigheden fået overdraget en gerning, et arbejde i den.

Derfor kan man også løse stiftsbånd i den danske folkekirke, når menighed og præst følges ad. Det er der mening i. Hvis der kom 6 fynske sognemenigheder med deres præster og ville løse stiftsbånd, var der intet til hinder derfor, og jeg ville ikke lægge et strå i vejen for dem. Men når menighederne ikke følger præsterne, som de ikke vil i dette tilfælde, ligger landet ganske anderledes.

Hvis præsterne kom og ansøgte om en ændring i loven, så at beslutningen om stiftsbåndsløsning ikke krævede $\frac{3}{4}$ af de på et menighedsmøde afgivne stemmer, men en noget mindre majoritet, så kunne der måske forhandles derom. Men at lade præsten alene løse stiftsbånd er kirkelig ugørligt og vidner efter min mening om et kirkesyn, der hviler på en forkert vurdering af præstens plads i menigheden.

Hvis man prøver at tænke på de praktiske følger af, at præsten løste stiftsbånd, når menighedens flertal ikke vil følge, vil man straks se, at det vil skabe utålelige forhold og være en kilde til stadig strid. Selvom det drejer sig om et spørgsmål, der ikke på forhånd optager menigheden så meget, vil det netop, når præsten tillægger det så stor betydning, at han vil løse stiftsbånd, blive anledning til en alvorlig splittelse mellem dem, der vil følge præsten, og dem, der ikke vil, og ligeledes en spænding mellem præsten og flertallet af menigheden, der ikke vil følge præsten. Vil dette flertal ikke med føje mene, at præsten har brudt med de forudsætninger, hvorunder det har indstillet ham til embedet?

Det bliver også vanskeligt at forestille sig, hvordan biskoppens tilsyn skal udføres, når flertallet ønsker at blive under stiftets biskop.

Af disse og flere grunde må jeg mene, at det ikke kan lade sig gøre for en præst at løse sognebånd, uden at menigheden følger ham.

Når disse 6 fynske præster (den syvende er død) føler sig i en meget vanskelig stilling overfor mig, der har ordineret de tre kvinder, ser jeg ingen anden udvej, end at det i praksis må ordnes ved, at man fra begge sider på god dansk måde farer med lempe. De har klart og offentligt og gentagne gange givet til kende, at „de ikke står bag Fyens biskop i hans ordination af kvinder“, og så må de, synes det mig, være uden medansvar for denne kirkelige handling og kan ligesom andre protesterende præster i stiftet slå sig til ro dermed.